

Een nieuwe parasol

Vorig jaar was ik met enkele goede vrienden op vakantie in Italië. In totale staat van ontbinding brachten wij twee weken door in het lieflijke gehucht Fanghetto op ons dakterras, waar geen enkel terras in de naburige dorpen aan kon tippen. Wij hadden namelijk een parasol die er niet om loog. Hij besloeg zo'n beetje het hele terras en bij een temperatuur van tegen de veertig graden is dat een belangrijke bijkomstigheid.

Vlak na die heerlijke doe-vakantie ging ik verhuizen naar een appartementje met een soortgelijk dakterras en om een optimaal mediterraan effect te bewerkstelligen liet ik niet alleen bougainvilles en oleanders aanrukken, maar werd het ook tijd voor een heuse Fanghetto-parasol.

Eigenlijk was ik, mede door die hele verhuizing, een kritisch consument geworden en ik wilde derhalve geen gewone parasol, maar één van drie meter doorsnee van wit canvas doek met een staander van 100% tropisch hardhout. Na een degelijke oriëntatie in de wereld van de parasol bleek dat ze ofwel waren uitverkocht ofwel niet voldeden aan mijn eisen.

Ik besloot daarom naar de groothandel te gaan, waar mijn droomexemplaar € 129 moest opbrengen en ik vond dat beslist niet te veel. Terwijl ik ze allemaal aan een uitvoerige inspectie onderwierp, dreunde er telkens op dicteersnelheid een slome, verveelde vrouwenstem door de intercom:

"Cock de Bruin. Textiel. Spoed.", "Cock de Bruin. Frisdranken.", "Cock de Bruin. Elektrisch Kleingoed.". Ze had een zeer vermoeiende uitwerking en ik had medelijden met die arme Cock de Bruin, die zich in dit gigantisch grote pand helemaal uit zijn naad moest rennen om telkens aan de eisen te kunnen voldoen.

Plots ontwaarde ik op een bovenste plank een eenzame prachtparasol, die beslist mooier was dan de overige met zijn dikke, zware crème doek. Een prijs was niet zichtbaar, dus ik liep naar de klantenservice om te vragen of iemand mij kon helpen op de Afdeling Tuinartikelen. Het werd een confrontatie met een klantenvriendelijk monster waar de honden geen brood van lustten. Geïrriteerd staakte de dragonder haar conversatie met haar collega/vriendin om op haar inmiddels vertrouwde monotone toon door de microfoon te dreunen: "Cock de Bruin. Tuinartikelen. En vlot." Ik schaamde me kapot tegenover die arme, arme Cock de Bruin en repte mij weer terug naar de Afdeling Tuinartikelen. Alras kwam er een ineengedoken snelwandelaar op me af. Deze klokkenbeier van de Notre Dame moest Cock de Bruin zijn, dat kon niet anders. Het was een schriel, besnord mannetje van een jaar of vijftig en zijn haarverf hield maar matig; overal zag je het grijs erdoorheen schemeren. Ik vroeg hem extra vriendelijk of de losliggende parasol ook bij de aanbieding hoorde en hij beaamde dit; het betrof hier oude voorraad.

Helemaal gelukkig legde ik met hulp van Cor het prachtstuk op mijn kar vol terracotta schalen, en de subtropische sfeer van mijn dakterras waaide mij nu reeds tegemoet.

Pas toen ik alles in mijn auto stond te laden, realiseerde ik me dat de rekening van € 400 wel wat aan de hoge kant was en op de bon zag ik dat de parasol mij voor € 259 in de maag was gesplitst. Ik haastte mij terug naar mijn vriendin van de klantenservice, die nog steeds in diep gesprek

was verwickeld met haar collega. Ik wachtte een adempauze van haar kant af om mijn verhaal te kunnen doen. Ze zuchtte, greep haar microfoon en dreunde: "Cock de Bruin. Klantenservice. Spoed."

Hij had nog niks gezegd of ze zat hem al misprijzend aan te staren alsof het allemaal zijn schuld was. Hij stamelde iets over de puinhoop op de Afdeling Tuinartikelen en het ondeskundig omgaan met de streepjescodes en maakte zich uit de voeten om een retourbon te regelen.

Op dat moment verscheen bij de kassa iets verderop nog een klant met een parasol. "O kijk!" riep mijn goede vriendin uit: "Die hep ook zo'n parasol, dan kenne we het gelijk zien." Ze verhief haar dikke derrière uit haar stoel en verplaatste zich naar de kassa. Vanwaar die plotselinge aanval van werkdrijf? Hier moest iets aan de hand zijn. De oliebol voelde vermoedelijk aan haar water dat ze roet in het eten kon gooien en zij zou toch wel de laatste zijn die een dergelijke kans voorbij liet gaan.

"Ik moet effe aan je parasol voele hoor." zei ze, terwijl ze in de doos van de verbouwereerde klant graaide. En ja hoor! "O, nee hoor!" galmde ze door de winkel: "Dit is een véél lichtere kwaliteit. Dat voel ik zó! En vandaar dat prijsverschil natuurlijk." riep ze triomfantelijk tegen mij. Op het moment dat ik begon over de nieuwe en oude zending, kwam Cockie weer aanstiefelen met zijn handgeschreven retourbon plus streepjescode. De dragonder was het niet eens met deze gang van zaken en bracht Cock danig in vertwijfeling. Hij wist het verder ook niet meer, maar zij des te beter: deze voor € 259 of omruilen voor een andere.

Het zou een verloren strijd zijn om hier tegenin te gaan en hoewel ik veel zin had om te zeggen dat ze die hele parasol maar in d'r reet moest steken, besloot ik toch met dit exemplaar op huis aan te gaan. Het was tenslotte bijna sluitingstijd en mijn voornemen was om hem diezelfde avond nog te plaatsen.

Een parasolvoet hadden ze niet meer in deze topwinkel, dus de volgende ochtend toog ik in alle vroegte naar het tuincentrum. De voet kostte daar € 89 en ik heb me een beschermhoes aan laten smeren voor € 39,50 omdat de verkoper mij en mijn parasol bedreigde met weersvlekken.

Pas toen ik met pijn in het hart stond af te rekenen, zag ik hun aanbieding: alles in één (zware kwaliteit) voor de prijs van € 269,95.

Wat ik dus eigenlijk zeggen wil met dit hele verhaal, is dat niet alleen Cock de Bruin een kloteleven heeft. Ook ik zal méér nodig hebben om te overleven dan twee weken uitbuiken onder een grootse parasol in Fanghetto.